

КАМЕРЕН ОАЗИС

Съботният утринен концерт на 25 март бе истински камерен оазис след тържеството на крупните форми и големите състави предишната вечер („Сътворението“ от Хайдн). И достойно зае мястото си в поредицата разнообразни музикални впечатления на тазгодишните „Мартенски музикални дни“.

Първи се представи духов квинтет в състав Петко Томанов — флейта, Пламен Павлов — обой, Любомир Кръстев — кларнет, Михаил Илиев — фагот, и Володя Николов — валдохорна. Той предложи на слушателите „Духов квинтет“ от френския композитор Жан Франсе — едно комуникативно, класически ясно като форма и по френски многобагрено съвременно произведение. Веднага си пролича, че музикантите са с големи индивидуални възможности (творбата предлага до статъчно много солистични моменти, а и като цяло фактурата ѝ не позволява нито за момент да се „скриеш“ зад гърба на колегата). Но същевременно като цяло те показаха и качества на един добър камерен ансамбъл, който в интерпретацията си успя да предаде спецификата на произведението. С вкус и умение музикантите постигнаха характерния френски стил на музикален изказ, отличаващ се с елегантност, изисканост и склонност към вица. Специално трябва да се отбележат безукорната интонационна стабилност на квинтета, техническата безупречност, смелостта в динамичните и темповите контрасти.

Студио „Пристис“ в състав Нина Стоянова — цигулка,

Елчи Митева — цигулка, Зенита Василева — виола, и Богдана Пенева — виолончело, се представи с творба от златния фонд на камерното наследство. Шубертовият струнен квартет „Смъртта и момичето“ е пробен камък за всеки сериозен камерен ансамбъл. За чест на четирите музикантки те също демонстрираха владееене на стилистиката на творбата, завладяха ниту с мъжествена мощ и властност, ту с неукротима страстност, ту с благородството на музикалните образи, ту с лирична нежност. Звуконизличаенето на квартета е твърде пластично, като съхранява дори и в най-тихите моменти голяма вътрешна експресия. Особено сполучливо бе изпълнена втората част (тема с вариации, като за тема Шуберт е използвал песента, дала наименованието на квартета) — с дълбока емоционалност и усет към контрастите. А във финала бе постигнато най-важното — забележително единен шрих, който до голяма степен дава облика на тази част. И макар да не е прието да се сочат отделни лидери в един камерен ансамбъл, не може да не бъде подчертано музикантското присъствие на виолончелистката Богдана Пенева, която стабилно споява основата на квартета. А от него като цяло би могло да се желае по-голяма интонационна прецизност.

Не следя отблизо развитието на русенските камерни състави, но очевидно филхармонията разполага с инструменталисти, чиито артистични възможности далеч надхвърлят изискванията за редови оркестранти.

Момчил ГЕОРГИЕВ